

130. Hogyne dicsérném

Johann Schop
(1590–1667)

Hogy - ne di - csér - ném az Is - tent
Ki dol - gá - ban oly bölcs, oly szent,
Zen - ge - de - ző é - nek - kel,
És jót tesz min - de - nek - kel!
Ő min - den ál - dá - sok Aty - ja,
Csu - pa jó - ság, sze - re - tet,
Ki en - gem böl - csen ve - zet,
És hő szí - vét hoz - zám hajt - ja.
Min - den el - hagy, el - fe - led,
Is - ten vég nél - kül sze - ret!

2. Mint ahogy a sas kicsinyét Szárnyával betakarja, Engem is befedez, megvéd Az Úr hatalmas karja. Már anyám méhétől kezdve, Midőn életet adott, Áldását, mint harmatot Reám bőven hintegette.

Minden elhagy...

3. Nem kímélte szent Fiát sem Ő nagy szeretetében, Kárhozatból, hogy kimentsen, Odaadta énért. Ó, nagy az Isten kegyelme, Melynek csodás mélyére Bármint kutat, nem ér le Az emberi véges elme.

Minden elhagy ...

4. Lelke hűséges vezérem, Kit mellém örül adott, Míg örök hazám elérem, S itt hagyok bút, bánatot. Ki meggyújtja hitem lángját, S biztat, hogy éltem Atyja, Gyermekeit el nem hagyja, S elveszi a sír fullánkját.

Minden elhagy...

5. Ha a szenvedés szememből Fájó könnyeket fakaszt, Segedelmet küld a mennyből, S jókor elfordítja azt. Ború után az ég derül, A viharos, zord telet Felváltja a kikelet, S a hívő szív újra örül.

Minden elhagy...

6. Minden nap megújul rajtam, Jó Atyám, szereteted. Hogyne zengne néked ajkam Hálát és dicséretet? Csak Te vagy én boldogságom, Hő imára két kezem, ím, buzgón összeteszem. Későn-korán hozzád vágyom, Míg ott fenn szól énekem Megdicsőült nyelveken.

Paul Gerhardt (1607–1676) – Sréter Ferenc (1894–1988)